

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Davida Hipšra v právní věci žalobce: **A. K. A.**, zastoupen Mgr. Pavlem Kopou, advokátem se sídlem Hlinky 57/142a, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2025, č. j. 62 Af 5/2024-35,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2025, č. j. 62 Af 5/2024-35, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) zaslal žalobci dne 9. 2. 2023 výzvu ručiteli k úhradě daňového nedoplatku společnosti SHIVA INTERNATIONAL, s. r. o., (dále též „daňový dlužník“) na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období července 2016 ve výši 1 443 384 Kč. Učinil tak poté, co se tento nedoplatek nepodařilo vymoci po daňovém dlužníkovi v daňovém, insolvenčním ani exekučním řízení. Žalobce proti této výzvě podal odvolání. Žalovaný o něm rozhodl rozhodnutím ze dne 4. 12. 2023, č. j. 37022/23/5100-41456-711929, jímž výzvu ručiteli změnil tak, že ve výroku uvedl propojení § 171 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, s § 159 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, namísto odkazu na § 148 odst. 6 daňového řádu. V ostatním rozsahu ponechal prvostupňové rozhodnutí beze změny.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji rozsudkem uvedeným v záhlaví zamítl. Krajský soud vyšel z toho, že ručení člena voleného orgánu za dluh právnické osoby podle § 159 odst. 3 občanského zákoníku je podmíněno kumulativním splněním čtyř předpokladů, totiž že člen voleného orgánu

právnícké osobě způsobil škodu, tuto škodu způsobil porušením povinností při výkonu funkce, škodu nenahradil, ačkoli tak učinit měl, a věřitel se nemůže plnění domoci přímo na právnícké osobě.

[3] Ve vztahu k první z uvedených podmínek krajský soud odkázal na rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2024, č. j. 10 Afs 4/2024-38, č. 4620/2024 Sb. NSS, podle kterého samotný daňový nedoplatek není škodou ve smyslu § 159 odst. 3 občanského zákoníku. Tou je až zásah do majetkové sféry společnosti, který vede k nemožnosti nedoplatek uhradit; správce daně proto musí prokázat i příčinnou souvislost mezi porušením povinností člena voleného orgánu a vznikem škody. Krajský soud uzavřel, že v nynější věci byla tato první podmínka splněna. Vyšel přitom z trestního rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 3. 11. 2021, sp. zn. 88 T 102/2021 (dále jen „trestní rozsudek“), z něhož plyne, že žalobce v postavení jednatele úmyslně vykázal fiktivní přijetí zdanitelných plnění a krátce poté převedl svůj obchodní podíl a ukončil výkon funkce. Podle krajského soudu tak došlo k vyvedení finančních prostředků z majetkové sféry společnosti, která následně nebyla schopna daňový nedoplatek uhradit. Za splněnou krajský soud považoval i druhou podmínku ručení, neboť jednání žalobce popsané v trestním rozsudku bylo podle něj zjevně neslučitelné s péčí řádného hospodáře, a představovalo tak porušení povinností při výkonu funkce. Třetí podmínka byla podle krajského soudu naplněna tím, že žalobce vzniklou škodu nenahradil. Konečně i čtvrtou podmínku považoval krajský soud za splněnou, jelikož pohledávku nebylo možné vymoci po samotné společnosti ani v daňovém, ani v insolvenčním, ani v exekučním řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu označenému v záhlaví podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel namítl, že žalovaný i krajský soud pochybili, pokud za škodu vzniklou případným porušením péče řádného hospodáře bez dalšího považovali částku doměřené daně. Tato úvaha podle něj není správná, neboť samotná výše daně je stanovena zákonem a daňový dlužník (SHIVA INTERNATIONAL, s. r. o.) by tuto povinnost měl bez ohledu na jednání ručitele. To, že by stěžovatel způsobil daňovému dlužníkovi škodu, podle něj nevyplývá ani z trestního rozsudku. Daňové orgány ani krajský soud tak ani neprokázaly příčinnou souvislost mezi porušením povinností člena voleného orgánu a vznikem škody na majetku právnícké osoby. Stěžovatel dále namítl, že doměřená daňová povinnost nevznikla neplněním jeho povinností jednat s péčí řádného hospodáře, ale obchodní činností daňového dlužníka, který byl povinen tuto daňovou povinnost uhradit tak jako tak. Nic na tom podle něj nemění ani trestní rozsudek, který nehovoří o jakékoli škodě způsobené stěžovatelem daňovému dlužníkovi. Stejně tak podle něj nemůže obstát závěr, že rozhodná byla okolnost, že převedl svůj obchodní podíl a ukončil své působení jako jednatel. Namítl rovněž, že podmínky ručení nebyly splněny ani proto, že daňový dlužník vůči němu nikdy neuplatnil nárok na náhradu škody. Závěr žalovaného i krajského soudu o splnění podmínek ručení je podle stěžovatele pouze tvrzením nepodloženým důkazy, resp. chybnou interpretací

pokračování

nastalých skutečností. V této souvislosti stěžovatel namítl též porušení zásady zákonnosti, procesní rovnosti, šetření práv, materiální pravdy a volného hodnocení důkazů.

[6] Stěžovatel rovněž setrval na námitce promlčení. Uvedl, že podle § 148 odst. 6 daňového řádu bylo možné daň stanovit pouze do konce roku 2022, neboť trestní rozsudek nabyl právní moci dne 3. 11. 2021 a výzva mu byla doručena až dne 27. 2. 2023. Dále namítl, že i v případě ručitelského závazku podle § 159 odst. 3 občanského zákoníku je základní podmínkou ručení, že člen voleného orgánu je stále odpovědný za škodu, kterou právnické osobě způsobil. Protože dodatečný platební výměr byl vydán dne 29. 6. 2017, daňový dlužník se nejpozději tehdy mohl dozvědět o vzniklé škodě. Tu však nikdy neuplatnil a dne 20. 12. 2019 byl vymazán z obchodního rejstříku. Podle stěžovatele tak povinnost nahradit škodu zanikla, a tím zanikl i jeden z předpokladů existence zákonného ručení podle § 159 odst. 3 občanského zákoníku.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek je zákonný a přezkoumatelný a odpovídá právnímu názoru žalovaného. Odkázal proto na žalobou napadené rozhodnutí, své vyjádření k žalobě i na odůvodnění napadeného rozsudku. Dále zdůraznil, že krajský soud nevycházel pouze z existence daňového nedoplatku, ale i ze skutečností plynoucích z trestního rozsudku, zejména z úmyslného vykázání fiktivních zdanitelných plnění a z následného převodu obchodního podílu a ukončení výkonu funkce jednatele. Dále uvedl, že krajský soud správně uzavřel, že jednání naplňující skutkovou podstatu trestného činu nemůže být považováno za odpovědný výkon funkce. K námitce, že daňový dlužník po stěžovateli náhradu škody nikdy neuplatnil, žalovaný uvedl, že taková podmínka ze zákona nevyplývá. K tvrzenému porušení základních zásad správy daní žalovaný uvedl, že stěžovatel tuto námitku nijak nekonkretizoval již v žalobě ani nyní v kasační stížnosti. K námitce prekluze žalovaný uvedl, že krajský soud správně dovodil včasnost ručitelské výzvy, neboť lhůta podle § 148 odst. 6 daňového řádu uplynula až dne 31. 12. 2023. Námitku promlčení povinnosti nahradit škodu pak žalovaný označil za nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., protože ji stěžovatel neuplatnil již v žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost **je důvodná**.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností vznesených kasačních námitek. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost (její část) nepřipustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[11] V návaznosti na výše uvedené je třeba označit za nepřipustnou tu část kasační argumentace, v níž stěžovatel namítá, že se promlčela jeho povinnost nahradit daňovému

dlužníkovi škodu, která mu měla vzniknout v souvislosti s doměřením daně z přidané hodnoty za zdaňovací období července 2016, a že tím zanikl i jeden z předpokladů ručení podle § 159 odst. 3 občanského zákoníku. Stěžovatel tuto námitku v kasační stížnosti opřel o tvrzení, že daňový dlužník se o tvrzené škodě mohl dozvědět nejpozději doručením dodatečného platebního výměru ze dne 29. 6. 2017, avšak nárok na její náhradu vůči němu nikdy neuplatnil a posléze zanikl výmazem z obchodního rejstříku. Tuto námitku však stěžovatel neuplatnil již v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. V žalobě namítal pouze to, že výzva ručiteli nebyla vydána včas z hlediska lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 6 daňového řádu. Nenamítal však samostatnou otázku promlčení své soukromoprávní povinnosti nahradit daňovému dlužníkovi škodu. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že k promlčení na rozdíl od prekluze nepřihlíží z úřední povinnosti, je proto na dlužníkovi, aby námitku promlčení včas uplatnil (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2025, č. j. 6 Ads 121/2024-24, bod 17, a tam citovaná judikatura).

[12] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že kasační argumentace v podstatné míře opakuje argumenty uvedené již v rámci řízení u krajského soudu. K tomu je třeba zdůraznit, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Kasační přezkum je možný jen v rozsahu, v jakém k tomu stěžovatel svou formulací kasačních námitek vytvoří prostor. Řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem nemůže být „*jakýmsi druhým pokusem ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž*“ (rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2019, č. j. 1 Afs 44/2019-41). Stěžovatel tak musí v kasační stížnosti reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud pouze opakuje žalobní námítka, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, tak za předpokladu, že uvedené námítka krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námítka přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015-36). Současně lze připomenout požadavek, podle něhož má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (např. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2023, č. j. 8 As 163/2021-59, či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, č. j. 8 As 5/2022-44).

[13] Z výše uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud posoudil jako nepřípustnou kasační námitku porušení zásady zákonnosti, procesní rovnosti, šetření práv, materiální pravdy a volného hodnocení důkazů. Stěžovatel ji uplatnil již v žalobě jen v obecné rovině, aniž by konkretizoval, v jakých jednotlivých postupech správních orgánů mělo k porušení těchto zásad dojít. Krajský soud této námitce v bodu 19 napadeného rozsudku nepřisvědčil právě s poukazem na její nekonkrétnost. V kasační stížnosti pak stěžovatel na toto vypořádání nijak nereaguje a původní obecnou argumentaci pouze opakuje. I v tomto rozsahu je proto kasační stížnost nepřípustná.

[14] Z přípustných kasačních námitek se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval kasačními důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel je sice nijak konkrétně nerozvedl, k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a k jiným vadám řízení před krajským soudem však Nejvyšší správní soud přihlíží i z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda je rozsudek krajského soudu přezkoumatelný. Nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných námitek (viz například rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[16] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud opomenul vypořádat jednu z žalobních námitek, a zatížil tak napadený rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. V žalobě stěžovatel výslovně namítal, že podmínkou vzniku ručení podle § 159 odst. 3 občanského zákoníku je též uplatnění náhrady škody poškozenou společností vůči jednateli. Tuto argumentaci v žalobě konkretizoval tím, že mezi předpoklady ručitélské povinnosti výslovně zařadil „uplatnění její náhrady poškozenou společností vůči jednateli“ a tvrdil, že v nynější věci tato podmínka splněna nebyla.

[17] Krajský soud se však s touto žalobní argumentací nevypořádal. V napadeném rozsudku sice obecně vymezil, které předpoklady považuje za rozhodné pro vznik ručení podle § 159 odst. 3 občanského zákoníku, nijak však nevysvětlil, proč nepovažoval za důvodnou žalobní argumentaci, podle níž je podmínkou vzniku ručení též uplatnění náhrady škody poškozenou společností vůči jednateli. Z odůvodnění napadeného rozsudku proto není zřejmé, proč krajský soud tuto část žalobní argumentace pominul. Toto opomenutí přitom mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť stěžovatel uvedenou argumentaci zpochybňoval naplnění podmínek vzniku zákonného ručení podle § 159 odst. 3 občanského zákoníku.

[18] Nejvyšší správní soud nepředjímá, zda je uvedená žalobní námitka věcně opodstatněná. Bylo však povinností krajského soudu se s ní vypořádat, byla-li způsobilá ovlivnit posouzení splnění podmínek zákonného ručení podle § 159 odst. 3 občanského zákoníku. Tím, že tak neučinil, zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Tento nedostatek nemůže Nejvyšší správní soud zhojit vlastní úvahou. Pokud by kasační soud absentující úvahu krajského soudu sám nahradil, byla by tím stěžovateli fakticky odňata jedna soudní instance (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 51/2015-72, bod 26 a tam citovaná judikatura).

[19] Nejvyšší správní soud se dále zabýval i dalšími námitkami vznesenými v kasační stížnosti, jelikož je mohl posoudit i přes shledanou dílčí vadu nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 5. 2014, č. j. 4 As 55/2014-27, obdobně též rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2022, č. j. 8 As 254/2019-53, bod 17).

[20] Stěžovatel dále namítá, že výzva ručiteli byla vydána po lhůtě uvedené v § 148 odst. 6 daňového řádu. Krajský soud se k této otázce vyjádřil v bodu 18 napadeného rozsudku, kde uzavřel, že lhůta pro stanovení daně uplynula dne 31. 12. 2023, a výzva ručiteli ze dne 9. 2. 2023 tak byla vydána včas. Stěžovatel ani zde proti těmto závěrům konkrétně nebrojí

a v kasační stížnosti v podstatě pouze opakuje žalobní argumentaci, že „vznáší námitku promlčení“, neboť daň bylo možné stanovit jen do konce roku 2022. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že podle rozsudku NSS ze dne 18. 6. 2024, č. j. 10 Afs 4/2024-38, č. 4620/2024 Sb. NSS, představuje ručitelská výzva podle § 171 odst. 1 daňového řádu rozhodnutí o stanovení daně, a musí proto být vydána v prekluzivní lhůtě pro stanovení daně. Jde tedy o otázku prekluze, k níž správní soudy přihlížejí z úřední povinnosti (např. rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2009, č. j. 2 Afs 123/2008-75, a tam citovaná judikatura). Nejvyšší správní soud se proto touto otázkou zabýval bez ohledu na konkrétnost a rozsah kasační argumentace. Dospěl přitom ke stejnému výsledku jako krajský soud. Trestní rozsudek nabyl právní moci dne 3. 11. 2021. Prvním rokem následujícím po roce, v němž nabyl právní moci, byl rok 2022 a druhým rok 2023. Lhůta podle § 148 odst. 6 daňového řádu tedy uplynula až dne 31. 12. 2023. Byla-li výzva ručiteli vydána dne 9. 2. 2023, stalo se tak před uplynutím dané lhůty, a k prekluzi práva stanovit daň proto nedošlo.

[21] Stěžovatel dále brojí proti závěru krajského soudu ohledně vzniku škody, existenci příčinné souvislosti mezi jeho jednáním a nemožností společnosti uhradit daňový nedoplatek, jakož i proti závěru o porušení povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře. Nejvyšší správní soud shledal důvodným i tento okruh kasačních námitek.

[22] Krajský soud v bodech 13 a 14 napadeného rozsudku správně vyšel z rozsudku NSS ze dne 18. 6. 2024, č. j. 10 Afs 4/2024-38, podle něhož samotný daňový nedoplatek nepředstavuje škodu ve smyslu § 159 odst. 3 občanského zákoníku. Správně též uvedl, že za škodu je třeba považovat až zásah do majetkové sféry společnosti a že správce daně musí prokázat příčinnou souvislost mezi porušením povinností člena voleného orgánu a vznikem škody na majetku právnické osoby. Uvedené závěry převzala i následná judikatura Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku NSS ze dne 14. 11. 2025, č. j. 8 Afs 185/2024-53, Nejvyšší správní soud v bodech 71 až 73 v návaznosti na rozsudek č. j. 10 Afs 4/2024-38 zdůraznil, že škoda musí spočívat v reálném snížení majetku společnosti, zejména v úbytku jejích peněžních prostředků, a že takový úbytek může být spojen s jejich vyvedením nebo odčerpáním ze společnosti. I stěžovatel se s těmito obecnými východisky ztotožňuje. Namítá však, že je krajský soud na jeho případ nesprávně aplikoval.

[23] Krajský soud v bodě 14 napadeného rozsudku uzavřel, že krátce po skončení rozhodného zdaňovacího období stěžovatel převedl svůj 100% obchodní podíl a ukončil výkon funkce jednatele, přičemž právě v těchto okolnostech spatřoval vyvedení finančních prostředků z majetkové sféry daňového dlužníka ve smyslu závěrů rozsudku č. j. 10 Afs 4/2024-38. Proti tomuto závěru stěžovatel v kasační stížnosti brojí námitkou, že samotná skutečnost, že převedl svůj 100% obchodní podíl v daňovém dlužníkovi a ukončil své působení jako jednatel, nemůže sama o sobě založit závěr o vzniku škody. Nejvyšší správní soud této námitce přisvědčil.

[24] Ze skutkových okolností, jak je vymezil krajský soud v napadeném rozsudku, bez dalšího neplyne, že byly ze společnosti vyvedeny peněžní prostředky nebo že došlo k jinému konkrétnímu majetkovému úbytku na její straně. Převod obchodního podílu se týká účasti společníka ve společnosti a sám o sobě nic nevypovídá o tom, že bylo nakládáno s jejím majetkem. Obdobně samotné ukončení výkonu funkce jednatele ještě neprokazuje, že v jeho důsledku došlo ke zmenšení majetku společnosti nebo k odčerpání jejích aktiv. Z těchto

pokračování

skutečností lze nanejvýš dovodit personální a vlastnickou změnu uvnitř společnosti, nikoli bez dalšího závěr o vzniku škody ve smyslu § 159 odst. 3 občanského zákoníku.

[25] Neobstojí pak ani navazující závěr krajského soudu o naplnění podmínky, podle níž měla škoda na straně daňového dlužníka vzniknout porušením povinnosti stěžovatele jednat s péčí řádného hospodáře. Krajský soud v bodě 15 napadeného rozsudku uzavřel, že jednání, pro něž byl stěžovatel uznán vinným daňovým trestným činem, nemůže být považováno za odpovědný výkon funkce jednatele. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu však pro vznik ručení podle § 159 odst. 3 občanského zákoníku nepostačuje samotný závěr o porušení povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře. Je třeba dále zkoumat, zda právě toto porušení vedlo v příčinné souvislosti ke vzniku škody na straně daňového dlužníka, tedy ke konkrétnímu majetkovému úbytku na jeho straně (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 11. 2025, č. j. 8 Afs 185/2024-53, bod 72, a ze dne 16. 1. 2026, č. j. 5 Afs 167/2025-35, body 37 a 47). Tím se však krajský soud v potřebné míře nezabýval.

[26] Z okolností uvedených krajským soudem tak bez dalšího neplyne vznik škody na straně společnosti ani příčinná souvislost mezi jednáním stěžovatele a nemožností uhradit daňový nedoplatek. Krajský soud sice správně převzal obecná východiska plynoucí z rozsudku NSS č. j. 10 Afs 4/2024-38, nepřesvědčivě je však aplikoval na zjištěný skutkový stav.

[27] Nejvyšší správní soud současně nepřehlédrl, že žalovaný neodvozoval vznik škody pouze ze skutečnosti, že stěžovatel po rozhodném zdaňovacím období převedl obchodní podíl a ukončil výkon funkce jednatele. Žalovaný jej spojoval i s tím, že stěžovatel úmyslně vykázal daňovou povinnost v nesprávné výši, tím zkreslil majetkovou situaci daňového dlužníka a přispěl k tomu, že daňový dlužník vykonával ekonomickou činnost způsobem, který nepředpokládal budoucí úhradu daně v její zákonné výši. Krajský soud však tuto širší argumentaci žalovaného v napadeném rozsudku dále nerozvedl a svůj závěr opřel právě o převod obchodního podílu a ukončení výkonu funkce jednatele. Nejvyšší správní soud tím nepředjímá, zda by širší argumentace žalovaného k otázce vzniku škody mohla obstát. Jejím posouzením se však musí nejprve řádně zabývat krajský soud.

[28] V dalším řízení se tedy bude krajský soud znovu zabývat tím, zda žalovaný dostatečně identifikoval konkrétní majetkový úbytek na straně daňového dlužníka, zda postavil najisto příčinnou souvislost mezi jednáním stěžovatele a vznikem této škody a zda zjištěné okolnosti skutečně odůvodňují závěr o naplnění prvního předpokladu ručení podle § 159 odst. 3 občanského zákoníku. Současně se vypořádá i s dříve opomenutou žalobní námitkou týkající se uplatnění náhrady škody poškozenou společností vůči jednateři.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu